

re, at myndighederne skulle træffe skønsmæssige afgørelser, som det gældende myndighedssystem ikke var baseret på, ligesom en 100 pct.s godtgørelse kunne give anledning til misbrug.

Jeg har bemærket, at forslagsstillerne bag det foreliggende beslutningsforslag sætter spørgsmålstegn ved, om en 100 pct.s godtgørelsesordning nu også forudsætter etableringen af særlige myndigheds- og klagestrukturer.

Endvidere mener forslagsstillerne ikke, at risikoen for misbrug af ordningen kan begrunde, at der ikke indføres en 100 pct.s omkostningsgodtgørelse.

Jeg er uenig i disse betragtninger.

Som bekendt hviler den pågældende ordning, som er ca. 1½ år gammel, på et grundigt udvalgsarbejde i et bredt sammensat ekspertudvalg, om hvis sammensætning der her i Tinget var stor politisk enighed. Og samtlige udvalgsforslag blev senere udmøntet i lovgivningen fra foråret sidste år.

Udvalget forholdt sig netop til spørgsmålet, om der burde indføres en 100 pct.s godtgørelsesordning. Og selv om udvalget fandt, at der var meget, der talte for, at en skatteyder, der havde fået helt eller delvist medhold, skulle have op til 100 pct.s dækning for sine udgifter, fandt et enigt udvalg, at man nødvendigvis måtte forholde sig til spørgsmålet, om det var praktisk muligt at administrere en sådan ordning.

Som bekendt anbefalede udvalget bl.a. ud fra de hensyn, som jeg just har nævnt, at man ikke gennemførte en 100 pct.s ordning. I regeringen finder vi fortsat, at disse hensyn er tungtvejende og kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget.

Efter regeringens opfattelse er vejen frem ikke at etablere en 100 pct.s godtgørelsesordning, men muligvis at forhøje godtgørelsesprocenten således, at der samtidig består et vist selvriskoelement for skatteyderen. Men efter regeringens opfattelse er det invidlertid for tidligt at tage stilling til, om der på nuværende tidspunkt er behov for at forbedre ordningen yderligere.

Den første redegørelse for udgiftsudviklingen dækkede kun det første trekvarte år, hvor ordningen var i kraft, og der er efter regeringens opfattelse behov for at få et mere dækkende billede af, hvordan ordningen virker, før der træffes beslutning om en eventuel forhøjelse af godtgørelsesprocenten.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):
Hr. Jens Peter Vernersen som ordfører.

Jens Peter Vernersen (S):

Spørgsmålet om fuld omkostningsdækning til sagkyndig bistand i skattesager har været debatteret her i Folketinget mange gange siden bortfaldet af skattefradragsretten helt tilbage i 1968.

Da den nuværende opposition var i regering, var holdningen til spørgsmålet helt anderledes end i dag. Det længste, Poul Schlüter-regeringen kunne strække sig til i 1983, var at fremsætte et lovforslag, der gav fradragsret for advokatbistand i skattesager.

Den daværende skatteminister, hr. Anders Fogh Rasmussen, fremsatte et forslag, der gik lidt i samme retning som det forslag, der er gældende i dag, men ikke tilnærmelsesvis så langt, som vi er kommet. Den daværende skatteminister, hr. Anders Fogh Rasmussen, havde ikke skatteankenævnet og Landsskatteretten med i sit omkostningsdækningsforslag.

Som sagt kom dette forslag ikke bare i nærheden af, hvad der blev gennemført af den senere skatteminister, hr. Ole Stavad. Forslaget, som hr. Anders Fogh Rasmussen fremsatte, blev ikke vedtaget. Som man husker, gik han af som skatteminister, og hr. Peter Brixtofte, der efterfulgte som skatteminister, fik heller ikke forslaget gennemført og fik ikke klaret den sag.

Det var faktisk først, da vi fik den socialdemokratiske ledede regering, at den daværende skatteminister, hr. Ole Stavad, fik gennemført loven om omkostningsdækning, for så vidt angik sager i Landsskatteretten og i skatteankenævnet.

Efter at den borgerlige side af Folketinget kom i opposition, har man jo indtaget en helt anden holdning til spørgsmålet om omkostningsdækning, end da man var i regering. Det var som om, da man kom af med regeringsansvaret, at så var der også andre ansvar, man ligesom slap.

Som sagt har spørgsmålet om omkostningsdækning været behandlet flere gange her i Folketingssalen, og ved behandlingen i 1998 lovede den daværende skatteminister, hr. Ole Stavad, at nedsætte et udvalg for at få belyst spørgsmålene.

Det var sådan, at oppositionen fik tilbudt at stille med medlemmer til udvalget. Det benyttede oppositionen sig af. Udvalget lavede en gennemgang af spørgsmålet og var enige om, at nu skulle man så have en omkostningsdækning, og at man så skulle have dækning på 50 pct.

Der blev peget på problemerne ved at give 100 pct.s dækning.